

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 10 lipca 2017 roku E. S. (1) wniosła o zasądzenie od S. S. kwoty 398,27 zł tytułem odszkodowania wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kwoty 9 000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 maja 2017 roku do dnia zapłaty. Nadto zażądała zasądzenia kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje roszczenie podała, że w dniu 3 lutego 2017 roku około godz. 7:40 straciła równowagę i upadła na śliskiej powierzchni chodnika usytuowanego w G. przy ul. (...), tuż przy wejściu do sklepu (...) prowadzonego przez pozwanego. Podniosła, że warunki panujące na chodniku były efektem nie nagłej zmiany sytuacji atmosferycznej, lecz dłuższego zaniedbania przez pozwanego odśnieżania chodnika. Na skutek upadku doznała urazu w postaci złamania ręki prawej w nadgarstku, co wywołało u niej dolegliwości bólowe oraz wpłynęło negatywnie na codzienne funkcjonowanie.

W odpowiedzi pozwany S. S. wniósł o przyznanie firmy (...) S.A. jako jego ubezpieczyciela.

(...) Spółka Akcyjna w S. zgłosiło przystąpienie do sprawy jako interwenient uboczny po stronie pozwanego i wniosło o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Uzasadniając swoje stanowisko interwenient podał, że w okresie od 28 listopada 2016 roku do 27 listopada 2017 roku ubezpieczał od odpowiedzialności cywilnej S. S. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...). Interwenient przeprowadził postępowanie likwidacyjne wobec zgłoszenia przez powódkę zdarzenia z 3 lutego 2017 roku, w ramach którego nie uznał swojej odpowiedzialności za skutki zdarzenia i odmówił wypłaty odszkodowania oraz zadośćuczynienia. Ubezpieczyciel podał m. in., że pozwany S. S. w dniu 2 lutego 2017 roku około godz. 23 posprzątał nawierzchnię przed sklepem i zabezpieczył ją przed śliskością. W godzinach nocnych z 2 na 3 lutego nie występowały opady śniegu, nie mniej jednak 3 lutego 2017 roku przed otwarciem sklepu pozwany ponownie posypał chodnik solą z piaskiem. Interwenient podał, że S. S. regularnie odśnieża, odladza i posypuje solą z piaskiem teren przed wejściem do sklepu.

Na rozprawie 3 października 2018 roku pozwany S. S. oświadczył, że w kwestii utrzymania chodnika przy jego posesji, nie ma nic sobie do zarzucenia, gdyż był on posypywany zarówno po godzinie 23 dnia przed wypadkiem, jak i rano około 7:30 w dniu zdarzenia. Pozwany podał, że nie widzi swojej winy w zaistniałym zdarzeniu. Pozwany na rozprawie podał również, że nie kwestionuje wysokości szkody poniesionej w związku z leczeniem i rehabilitacją oraz że jest mu się trudno wypowiadać co do wysokości zadośćuczynienia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

3 lutego 2017 roku około godz. 7:40 E. S. (1) poślizgnęła się i upadła na chodniku usytuowanym w G. przy ul. (...), tuż przy wejściu do sklepu (...) prowadzonego przez S. S..

W chwili zdarzenia chodnik przed sklepem był oblodzony, bardzo śliski. Znajdowały się na nim niezdarte, nieposypane piaskiem języki lodowe. Chodnik przed innymi sklepami był prawidłowo zabezpieczony.

W chwili zdarzenia na chodniku nie leżał świeży śnieg. Dzień przed zdarzeniem, jak i w dniu wypadku, nie występowały opady śniegu. 2 lutego 2017 r. padał deszcz.

/dowody: wydruk z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej (k. 35), wydruk ze strony internetowej (k. 37-40), dane pomiarowo-obszaryjne ze stacji (...) usytuowanych w rejonie G. z 2 i 3 lutego 2017

roku (k. 212), zeznania świadka M. W. (k. 220 v), zeznania świadka R. S. (k. 220v-221), zeznania świadka M. S. (k. 221), zeznania świadka K. D. (k. 237), przesłuchanie powódki E. S. (1) (k. 237v-238)/

Bezpośrednio po zdarzeniu E. S. (1) została przetransportowana karetką pogotowia ratunkowego na Oddział Ratunkowy (...) Centrum Medycznego, gdzie na podstawie badania fizykalnego oraz badań radioobrazowych rozpoznano u niej złamanie kości promieniowej prawej w miejscu typowym z przemieszczeniem odłamków. Nastawiono złamanie oraz unieruchomiono je opatrunkiem gipsowym przedramiennym. Unieruchomienie gipsowe utrzymano przez 6 tygodni. Dalsze leczenie E. S. (1) kontynuowała w trybie ambulatoryjnym w poradni ortopedycznej, usprawniała rękę oraz korzystała z fizykoterapii. W okresie powypadkowym u E. S. (1) pojawiły się dolegliwości wskazujące na zespół uciskowy nerwu pośrodkowego prawego. Wykonane badanie elektromiograficzne potwierdziło cechy neuropatii nerwu pośrodkowego. Badanie ultrasonograficzne wykazało cechy uszkodzenia nerwu pośrodkowego na poziomie nadgarstka. Powódka zakończyła leczenie w listopadzie 2017 roku.

/dowody: dokumentacja medyczna (k. 20-33, 59), zeznania świadka K. D. (k. 237)/

Ze względu na zaburzenia nastroju, które pojawiły się po zdarzeniu, w maju 2017 roku E. S. (1) podjęła leczenie w (...). U powódki zdiagnozowano zaburzenia adaptacyjne, w związku z czym zalecano przyjmowane leku E., D. oraz kontynuowanie wizyt psychologicznych. E. S. (1) odbyła trzy wizyty w poradni, zaś przepisany lek przyjmowała przez miesiąc. Powódka otrzymała również skierowanie na konsultację do poradni neurologicznej.

/dowody: dokumentacja medyczna (k. 57, 61-63), przesłuchanie powódki E. S. (1) (k. 237v-238)/

W okresie powypadkowym E. S. (1) poniosła koszty zakupów leków, koszty rehabilitacji (160 zł + 60 zł) oraz koszt badania (...) (80 zł). Wśród zakupionych leków znalazły się V. O. (32,90 zł), D. (26,99 zł), E. (22,79 zł), D. (15,59 zł). Łącznie powódka poniosła wydatki w wysokości 398,27 zł.

/dowody: paragony (k. 47, 49, 51, 53, 55)/

W chwili zdarzenia E. S. (1) miała 71 lat. Była osobą aktywną – pomagała w opiece nad 90-letnią ciotką, jak i nad niepełnosprawną wnuczką. Pod zdarzeniu stała się płaczliwa, czuła się niepotrzebna. Nie mogła zajmować się gospodarstwem domowym. Obowiązki prowadzenia domu takie jak pranie, sprząatanie, zakupy i gotowanie przejął jej mąż R. S.. Bezpośrednio po zdarzeniu powódka potrzebowała pomocy przy czynnościach higieny osobistej, co było dla niej kłopotliwe. Pomimo zakończenia procesu leczenia E. S. (1) nie odzyskała pełnej sprawności ręki, nadal nie może ukroić chleba, szatkować kapusty czy prasować. Jej problemy w codziennym funkcjonowaniu potęguje fakt, że jest osobą praworęczną. Przed wypadkiem powódka brała udział w zajęciach fitness, czego zaniechała na skutek doznanego urazu.

/dowody: zeznania świadka R. S. (k. 220v-221), zeznania świadka M. S. (k. 221), przesłuchanie powódki E. S. (1) (k. 237v-238)/

Wynik czynnościowy leczenia powódki jest korzystny, jednak u E. S. (1) może wystąpić zmniejszona zdolność do wykonywania pracy fizycznej oraz prac wymagających większej precyzji ruchów. Utrzymują się u niej łagodne objawy zespołu cieśni nadgarstka w odniesieniu do funkcji czuciowej nerwu pośrodkowego. W związku z wypadkiem z 3 lutego 2017 roku, z punktu widzenia ortopedii i traumatologii, u E. S. (1) wystąpił 10% trwały uszczerbek na zdrowiu.

/dowód: opinia biegłego z zakresu (...) (k. 265-271)/

E. S. (1) wróciła do prawidłowego funkcjonowania, jej nastrój się poprawił, a sen unormował. Powódka nie wymaga leczenia psychiatrycznego. Jej rokowania na przyszłość w sferze funkcjonowania psychicznego są korzystne. Jednak z uwagi na wiek powódki, który ogranicza jej możliwości adaptacyjne, możliwe jest wydłużenie okresu powrotu do absolutnie zadowalającego stanu psychicznego, jak również możliwe jest, że powrót ten nie nastąpi.

/dowód: opinia biegłego z zakresu psychologii klinicznej K. C. (k. 317-319)/

(...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. w okresie od 28 listopada 2016 roku do 27 listopada 2017 roku ubezpieczała od odpowiedzialności cywilnej S. S. z tytułu prowadzonej przez niego działalności gospodarczej pod firmą (...) H.U. Krokus S. S..

/okoliczności bezsporne, a nadto: ogólne warunki ubezpieczenia (k. 116-195)/

3 kwietnia 2017 roku (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. poinformowało E. S. (1), że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego nie znalazło podstaw do przyjęcia odpowiedzialności za skutki zdarzenia z 3 lutego 2017 roku.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowody: decyzje (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w S. (k. 42-45), akta szkody na płycie CD (k. 196)/

18 maja 2017 roku E. S. (1) skierowała do S. S. ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty wskazując w nim, że żąda 11 000 zł tytułem zadośćuczynienia za skutki zdarzenia z 3 lutego 2017 roku w terminie do 31 maja 2017 roku. Wezwanie zostało doręczone 22 maja 2017 roku i pozostało bezskuteczne.

/okoliczności bezsporne, a nadto dowód: wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem nadania oraz wydrukiem śledzenia przesyłki (k. 65-68)/

Na rozprawie 18 listopada 2020 roku Sąd postanowił pominąć dowód z zeznań świadka G. A. wobec niewskazania przez interwenienta ubocznego jej aktualnego adresu zamieszkania, jak również z uwagi na ustalenie istotnych okoliczności faktycznych przy pomocy innych dowodów zgromadzonych w sprawie.

Ustalając stan faktyczny Sąd nie dał wiary twierdzeniom powoda S. S., gdyż były one niespójne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z informacjami uzyskanymi z Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej Państwowego Instytutu (...) w przedmiocie panujących warunków atmosferycznych 2 i 3 lutego 2017 roku oraz z zeznaniami świadka M. W., który w żaden sposób nie był powiązany z którąkolwiek ze stron sporu.

Sąd również z dużą ostrożnością ocenił zeznania świadka L. S., nie uznając ich za w pełni wiarygodne. Świadek ów przedstawiał się jako osoba faktycznie odpowiedzialna za utrzymanie chodnika. Nadto jest on zięciem pozwanego, a więc osobą pośrednio zainteresowaną korzystnym wynikiem postępowania w stosunku do S. S.. W oparciu o informacje przesłane przez (...) oraz zeznania świadka M. W., twierdzeniom L. S. nie sposób dać wiary.

Sąd zważył, co następuje

Powództwo należało uznać za uzasadnione w znacznej części.

Podstawę roszczenia stanowił przepis art. 415 k.c., zgodnie z którym kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest do jej naprawienia. Zgodnie z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Z kolei stosownie do brzmienia art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 k.c. w przypadku uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W myśl art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z 13.9.1996 r. o utrzymaniu w czystości i porządku w gminach właściciele nieruchomości zapewniają utrzymanie czystości i porządku przez uprzątnięcie błota, śniegu, lodu i innych zanieczyszczeń z chodników położonych wzdłuż nieruchomości, przy czym za taki chodnik uznaje się wydzieloną część drogi publicznej służącą dla ruchu pieszego położoną bezpośrednio przy granicy nieruchomości.

Dla przyjęcia odpowiedzialności deliktowej pozwanego niezbędne było wykazanie następujących okoliczności warunkujących odpowiedzialność sprawcy czynu niedozwolonego: zaistnienia szkody (lub krzywdy), bezprawnego zachowania pozwanego, związku przyczynowego między szkodą a bezprawnym zachowaniem pozwanego, zawinięcia pozwanego w zakresie tegoż zachowania.

Bezprawność zachowania oznacza, iż zachowanie jest sprzeczne z obowiązującym porządkiem prawnym, czy to z uwagi na naruszenie przepisów powszechnie obowiązujących, czy też z uwagi na uchybienie zasadom współżycia społecznego, regułom moralnego postępowania. Za bezprawne należy kwalifikować zatem czyny zakazane przez przepisy prawne bez względu na ich źródła (Konstytucja RP lub inne ustawy, ratyfikowane umowy międzynarodowe, rozporządzenia, akty prawa miejscowego), jak też zachowania sprzeczne z zasadami współżycia społecznego albo dobrymi obyczajami, a więc normami moralnymi powszechnie akceptowanymi w całym społeczeństwie lub grupie społecznej, nakazującymi lub zakazującymi określonego zachowania, mimo iż nie jest ono nakazane lub zakazane normą prawną (por. Z. Banaszczyk (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2005, nb 23; G. Bieniek (w:) G. Bieniek, Komentarz, t. I, 2009, s. 296-297; W. Czachórski (w:) System prawa cywilnego, t. III, cz. 1, s. 534; W. Dubis (w:) E. Gniewek, Komentarz, 2008, art. 415, nb 12; P. Machnikowski (w:) System prawa prywatnego, t. 6, s. 381; Z. Radwański, A. Olejniczak, Zobowiązania, 2008, nb 500).

Odnośnie przesłanki zawinienia wskazać należy, że na gruncie kodeksu cywilnego brak jest ustawowej definicji tego pojęcia. Powszechnie akceptuje się w związku z tym odwoływanie się przy ocenie stosunków cywilnoprawnych do definicji winy wypracowanej na gruncie prawa karnego. Również na gruncie odpowiedzialności deliktowej winę interpretować należy jako swoistą zarzucalność bezprawnego zachowania. Zarzucalność zachowania ma postać nagannej umyślności lub nieumyślności (lekkomyślności lub niedbalstwa), tj. takiego subiektywnego procesu decyzyjnego sprawcy, który doprowadza do celowego, zamierzonego i świadomego podjęcia zachowania, o którym sprawca wie, że jest ono bezprawne, albo co do którego może i przy zachowaniu należytej staranności powinien wiedzieć, że jest ono bezprawne. Zawinienie sprawcy oceniane jest z zobiektywizowanego punktu widzenia, a zatem o zawinieniu nie przesądza jedynie rzeczywisty przebieg subiektywnych procesów myślowych, lecz przede wszystkim to, jak procesy te przebiegają w normalnych warunkach.

Wyjaśnić należy, że związek przyczynowy między szkodą a zachowaniem osoby za nią odpowiedzialnej musi być rozumiany w sposób obowiązujący na gruncie prawa cywilnego. Związek taki scharakteryzowany został w art. 361 § 1 k.c., który wskazuje, że zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Podkreślenia wymaga także, że odpowiedzialność cywilną w reżimie deliktowym wywołuje nie tylko działanie sprawcy szkody, ale również i jego zaniechanie.

Postępowanie dowodowe wykazało, że przed sklepem prowadzonym przez pozwanego występowało oblodzenie chodnika, które nie zostało w należyty sposób usunięte. Na wystąpienie śliskości w szczególności wskazywał świadek M. W., który nie jest związany z żadną ze stron sporu, a także w pewnym stopniu świadek K. D. – lekarz, który udzielał pomocy medycznej powódce. Z informacji udzielonych przez Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej Państwowy Instytut (...) wynika, ani 2 ani 3 lutego 2017 roku nie doszło do żadnych gwałtownych zmian pogody, które uzasadniałyby uznanie, że powstała śliskość na chodniku jest zjawiskiem nagłym, któremu S. S. nie mógł zapobiec. Świadczy o tym również ustalony przez Sąd fakt, iż chodnik w innych partiach bezpośrednio sąsiadujących ze sklepem pozwanego był prawidłowo zabezpieczony.

W świetle powyższego uznać należy, że pozwany dopuścił się zaniechania o bezprawnym charakterze. Sąd stwierdził również zaistnienie po stronie pozwanego winy w stopniu co najmniej lekkomyślności, a także że szkoda (krzywda) powstała u E. S. (1) pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym z zachowaniem pozwanego. Tym samym S. S. ponosi odpowiedzialność za skutki poślizgnięcia się E. S. (2) w dniu 3 lutego 2017 roku przed prowadzonym przez siebie sklepem.

Stosownie do treści art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Obejmuje ona zarówno cierpienie fizyczne, jak i cierpienie moralne (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1969r., I PR 178/69, OSNCP 1970, nr 4, poz. 71). Kryteria, którymi należy się kierować określając rozmiar należnego świadczenia, zostały wypracowane w judykaturze. Są nimi czynniki obiektywne, jak czas trwania oraz stopień intensyfikacji cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu, wiek poszkodowanego i jego szanse na przyszłość. Drugą grupą są czynniki subiektywne, czyli poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiowa, niemożność czynnego

uczestniczenia w sprawach rodziny czy konieczność korzystania z pomocy innych osób w sprawach życia codziennego. Uzupełniająco na wysokość zadośćuczynienia może rzutować poziom stopy życiowej poszkodowanego.

Krzywdy - jako szkody niemajątkowej - nie można wymierzyć w kategoriach ekonomicznych. Polega ona na ujemnych przeżyciach poszkodowanego związanych z cierpieniem fizycznym i psychicznym. Tego rodzaju uszczerbki mogą być łagodzone przez dostarczenie poszkodowanemu środków materialnych, pozwalających mu zaspokoić w szerszej mierze jego potrzeby. Wysoki stopień winy sprawcy wpływa na podwyższenie zadośćuczynienia. Rozmiar krzywdy jest tym większy, im bardziej bezpodstawnie została wyrządzona.

Konsekwencją poślizgnięcia i upadku, do którego doszło 3 lutego 2017 roku, było wystąpienie u powódki złamania kości promieniowej z przemieszczeniem odłamów. Doznany uraz wymagał hospitalizacji, leczenia ambulatoryjnego oraz długiej rekonwalescencji. Według biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii u E. S. (1) w związku ze zdarzeniem z dnia 3 lutego 2017 roku powstał 10% uszczerbek na zdrowiu, który miał charakter długotrwały. Biegły wskazał również, że w przyszłości może zaistnieć zmniejszona zdolność do wykonywania pracy fizycznej oraz prac wymagających precyzji. Nie bez znaczenia pozostaje fakt, że pomimo upływu czasu powódka nie odzyskała pełnej sprawności prawej ręki, przez co ma problemy z krojeniem czy prasowaniem. Doznany uraz również odbił się na zdrowiu psychicznym E. S. (1), która podjęła leczenie. U powódki zostało zaburzone poczucie własnej sprawczości oraz wartości. Biegła psycholog wskazała, że wiek powódki może wpłynąć lub nawet uniemożliwić powrót do w pełni zadawalającego stanu psychicznego sprzed zdarzenia.

Celem zadośćuczynienia jest złagodzenie doznanej krzywdy. Ma ono charakter kompensacyjny. Jego wysokość musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Nie może stanowić zapłaty symbolicznej (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 września 2001r., III KKN 427/00). Z drugiej strony należy mieć na uwadze, iż wysokość zadośćuczynienia nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy.

Powódka w chwili zdarzenia miała 71 lat, jednak pomimo wieku była osobą bardzo aktywną. Opiekowała się ciotką oraz niepełnosprawną wnuczką. W wyniku doznanego urazu sama takiej opieki zaczęła wymagać. Nie mogła samodzielnie zadbać o swoją higienę, nie mogła robić zakupów, sprzątać, gotować, dbać o dom. Powódka na skutek urazu zaniechała korzystania z ćwiczeń fitness. E. S. (1) zamiast pomagać rodzinie, korzystać z odpoczynku podczas emerytury oraz poddawać się aktywnościom fizycznym była zmuszona podjąć długotrwałe leczenie, podczas którego korzystała z pomocy ortopedy, neurologa, psychologa, przyjmowała lekarstwa. Negatywnie odbiło się to na jej poczuciu własnej wartości i kondycji psychicznej.

Zdaniem Sądu wskazane wyżej okoliczności bezsprzecznie uzasadniają przyznanie E. S. (1) zadośćuczynienia pieniężnego w wysokości 9 000 zł. Suma ta stanowić może rekompensatę doznanych następstw wypadku. Na pewno nie przekracza odpowiedniej sumy zadośćuczynienia pieniężnego, jak również nie prowadzi do wzbogacenia powódki.

S. S. winien również zwrócić powódce poniesione przez nią koszty zakupów leków, badań oraz rehabilitacji. Wysokość ani zasadność poniesionych kosztów nie była kwestionowana przez pozwanego, na co wskazywał na rozprawie 3 października 2018 roku. Mając to na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 398,27 zł tytułem odszkodowania.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1). Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (§ 2).

W punkcie 1 wyroku Sąd zasądził od pozwanego od kwoty 9 000 zł odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 1 czerwca 2017 roku, tj. od dnia następnego po dniu, w którym pozwany winny był zapłacić powódce zadośćuczynienie zgodnie z treścią wezwania do zapłaty (k. 65-67). Dalej Sąd zasądził od pozwanego od kwoty 398,27 zł odsetki ustawowe za

opóźnienie od dnia 6 marca 2018 roku, tj. od dnia następnego po upływie 14 dni od dnia doręczenia pozwu, w którym to pozwany dowiedział się o roszczeniu odszkodowawczym powódki.

W punkcie 2 wyroku Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Oddalenie powództwa w niniejszej sprawie było nieznaczące i dotyczyło jedynie roszczenia odsetkowego.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznaczącej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. Jak już wskazano, powódka wygrała niniejszą sprawę w znacznej części, a jej żądanie zostało oddalone jedynie nieznacznie. Stąd kosztami całego postępowania należy obciążyć stronę pozwaną jako stronę przegrywającą proces.

E. S. (1) w toku postępowania poniosła koszty w łącznej wysokości 3 327 zł, na które złożyła się opłata od pozwu (510 zł), wykorzystana zaliczka na opinie biegłych (1 000 zł), opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa (17 zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika określone na podstawie § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych (1 800 zł).

Zgodnie z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu. W niniejszej sprawie do rozliczenia niepokrytych kosztów sądowych odpowiednie zastosowanie miał przepis art. 100 zd. 2 k.p.c. W konsekwencji Sąd w punkcie 4 nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 658,34 zł tytułem nieuiszczonych wydatków (kosztów sporządzenia opinii przez biegłych).

W punkcie 5 wyroku Sąd oddalił wniosek interwenienta ubocznego o zasądzenie kosztów postępowania. Zgodnie z art. 107 k.p.c. oraz z uwagi na wynik postępowania wniosek o przyznanie kosztów postępowania był nieuzasadniony.

Sędzia Joanna Zachorowska

ZARZĄDZENIE

1. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełn. interwenienta ubocznego;
2. kal.: 14 dni

G., 8 grudnia 2020 roku

Sędzia Joanna Zachorowska